สวมมลิ

วันที่ ๖๕ กรกฎาคม พ.ศ. ๒๔๙๕

พี่รักของน้อง.

ได้รับจ.ม.ฉะบับที่ ๖๔ ของพี่เมื่อวาน
นี้เอง คงห่างพอสมควรนะคะ อ่านจ.ม.ของพี่แล้วไม่เคย
นึกเบื่อเลยสักครั้ง! มิหนำซ้ำพาลจะไม่ต้องรับประทานก้าวด้วย
ก็ได้ เพราะอิ่มผลของพี่ที่ให้น้องคราวละมาก มันเอง
อดอย่าขอน้องมากนักเลยนะคะ จะทำให้น้องรู้สึกว่า เกือบจะ
ไม่ใช่มนุษย์ธรรมดาเสียแล้ว.

พี่รัก! ที่พี่ของร้องให้น้องไปน้ำมพี่น้อย
นั้น เป็นทางสุดวิสัยที่น้องจะกระทำ ที่ไม่ทราบทราบอกทรือคะ
ว่าน้องอายคนที่น้ำมพี่เพียงไร? ตลอดถามกระทั่งดูมพ่อดูมแม่
ของพี่ ก็ไม่มีธุระจำเป็นแล้ว น้องมอกตามตรงว่า ไม่อยาก
ไปเลย. อีกประการหนึ่ง จะทำให้น้องคิดถึงพี่มากขึ้นกว่าที่
เป็นอยู่เสียอีก ซึ่งเวลานี้ก็มากพออยู่แล้ว. ทรือก็
น้องไปตามคำของพี่ ก็คงเป็นที่ขวางตาของใครต่อใครสัน
บ้างเป็นแน่ เพราะน้องรู้สึกอยู่เสมอว่า. น้องอาจจะไม่
เป็นที่พอใจแก่ท่านเหล่านั้นก็ได้ ที่คงเต็มความจำเป็นของน้อง
นะคะ ในทางที่จะปฏิบัติให้เป็นไปตามความมุ่งหมายของพี่ไม่ได้
และคงไม่ใช่จะเป็นด้วยเป็นแน่.

ในที่สุดน้องขอจบด้วยทางฝากความใจที่
ว่าครั้ง อย่าเอามากนักเลยนะคะ จะเมื่อเสียผล.

รักที่เสมอ

ล. สวงพาน